

РЕЙ БРЕДБЪРИ РАЗДЕЛЕНА КЪЩА

Превод от английски: Крум Бъчваров, 1999

chitanka.info

Петнайсетгодишни пръсти се пресегнаха към копчетата на панталоните на Крис като пеперуда, привлечена от пламък. Той чу прошепнати думи в тъмната стая, думи, които не означаваха нищо и се забравяха само миг, след като бѣдеха изречени.

Устните на Вивиан бяха невероятно свежи. Крис имаше чувството, че сънува. Пантомима, изпълнена в мрака, която не можеше да види. Вивиан беше угасила всички лампи. Бе започнало като всяка вечер, откакто беше започнало. Крис и брат му Лио се бяха качили на втория етаж заедно с Вивиан и Шърли, двете им братовчедки. Момичетата бяха руси и усмихнати. Лио бе шестнайсетгодишен и несръчен. Крис беше на дванайсет и не знаеше нищо за топлата пантомима на тези пеперуди, нито пък че в него сияе светлина, за която няма представа и която би могло да поиска някое момиче. Шърли бе на десет и напредваше към единайсет, но много предпазливо. Вивиан беше водачката — на петнайсет години тя започваше да открива удоволствията на живота.

Крис и Лио бяха пристигнали със семейния автомобил и се държаха подобаващо тържествено, тъй като го изискваше ситуацията. Те мълчаливо влязоха след мама и татко в гостната на семейство Джонсън на Бътрик Стрийт, в която тихо се бяха събрали и чакаха всичките им други роднини. Чичо Айнър седеше до телефона и гледаше към него. Големите му ръце потръпваха в скута му като неспокойни животинчета.

Все едно че влизаха в самата болница. Чичо Лестър беше много болен. И сега очакваха новини за състоянието му. Бяха го простреляли в корема по време на лов и вече три дни животът му висеше на косъм. Затова тази вечер се бяха събрали, просто в случай, че им съобщят за кончината на чичо Лестър. Тук бяха трите му сестри и двамата му братя заедно с жените, съпрузите и децата си.

След благоприличен интервал на шепнене Вивиан много предпазливо бе предложила:

— Мамче, ние ще се качим горе да си разказваме истории за призраци, за да можете вие възрастните да си говорите.

— Истории за призраци — разсеяно рече чичо Айнър. — Да разказвате такова нещо вечер. Истории за призраци.

Майката на Вивиан се съгласи.

— Можете да се качите, ако пазите тишина. Да не вдигате врява.

— Да, госпожо — отвърнаха Крис и Лио.

Излязоха на пръсти от стаята. Никой не им обърна внимание. Спокойно можеха да са привидения.

До стената в стаята на Вивиан имаше ниска кушетка, тоалетка с розова коприна и картини на цветя. А също дневник със зелена кожена подвързия и здрава ключалка. По корицата му се беше посипала пудра. В стаята се носеше приятен сладък аромат.

Четиримата седнаха на кушетката и плътно облегнаха гърбове на стената. Както винаги, Вивиан първа разказа история за призраци. Оставиха включена само една лампа, която светеше съвсем слабо, и момичето спотаяваше глас в заоблените си гърди.

Това бе стара история — как една нощ си лежиш на леглото, звездите студено светят в небето и ти си съвсем сам в голяма стара къща, когато нещо започва бавно да се изкачва по стълбите към стаята ти. Някакъв странен и ужасен гост от друг свят. И докато разказът напредва стъпка по стъпка, стъпка по стъпка, гласът ти става все по-напрегнат и по-тих, и ти всеки момент очакваш онази шокираща развързка, която...

— Нещото се качва на второто стъпало, после на третото, след това на четвъртото...

Сърцата и на четиримата се бяха разтуптявали хиляди пъти от тази история. Сега по сбърчените им в очакване чела отново избиха капки студена пот. Крис слушаше и стискаше ръката на Вивиан.

— Странните звуци стигат до шестото стъпало и зашумоляват по седмото, после по осмото...

Крис помнеше историята и често я разказваше, но никой не можеше да я изпълнява като Вивиан. Момичето говореше мъчително бавно — като вещица, с полузатворени очи и с напрегнато облегнато на стената тяло.

Крис мислено разказваше няколко стъпки преди нея.

— Деветото, десетото и единайсетото стъпало. Дванайсетото, тринайсетото, четиринайсетото стъпало. Нещото стига на втория етаж...

— Сега е в коридора — продължаваше Вивиан. — Пред вратата. Сега влиза вътре. Сега затваря вратата. — Пауза. — Сега върви в стаята ти. Минава покрай бюрото. Надвесва се над леглото. Застава точно над теб, над главата ти...

Дълга пауза, по време на която мракът в стаята стана още по-гъст. Всички затаиха дъх в напрегнато очакване.

— ХВАНАХ ТЕ!

Избухваш в писъци, после в кикот! Оставяш черния прилеп да се мята в мрежата. Мрежа от напрежение и ужас, която си оплел в себе си, минута по минута, стъпка по стъпка, като усърден страшен паяк, и онази бурна кулминация „ХВАНАХ ТЕ!“ полита към теб като гаден прилеп, разкъсващ паяжината с мощен смях. Трябва да се смееш, за да скриеш страха си. Пициш и се кикотиш, виеш, тресеш кушетката и стискаш ръцете на другите. О, тази позната стара история! Люлееш се назад-напред, трепериш и дишаш бързо. Странно, че продължава да те плаши и след като си я слушал хиляди пъти.

Кикотенето бързо утихна. По стъпалата към стаята на Вивиан се разнесоха истински стъпки. Крис разбра, че са на леля му. Вратата се отвори.

— Вивиан — извика леля. — Казах ти да не вдигате шум! Нямате ли капчица уважение?

— Добре, мамче. Съжаляваме.

— Съжалявам, лельо — сериозно каза Крис. — Просто се изпуснахме. Изплашихме се.

— Вивиан, внимавай да пазят тишина — нареди леля, но намръщеното ѝ лице омекна. — И ако пак ви чуя, всички ще слезете долу.

— Ще бъдем послушни — тихо рече Лио.

— Е, добре тогава.

— Обадиха ли се от болницата? — попита Шърли.

— Не — отвърна леля. Лицето ѝ се промени, когато си спомни. — Очакваме скоро да се обадят.

Тя слезе долу. Минаха пет минути, докато отново се върнат към историите.

— Кой ще разказва сега? — попита Шърли.

— Разкажи още някоя, Вивиан — каза Лио. — Разкажи ни онази за маслото със злата плесен.

— А, тази ви я разказвам всеки път — отвърна Вивиан.

— Аз ще ви разкажа — обади се Крис. — Нова.

— Страхотно — рече Вивиан. — Но първо да угасим и другата лампа. Прекалено е светло.

Тя скочи и угаси последната лампа. После се върна и Крис усети дъха и топлината ѝ в пълния мрак. Ръката ѝ, която стисна неговата.

— Започвай — каза Вивиан.

— Ами... — Той мислено развива разказа си като от макара. — Ами, имало едно време...

— А, това сме го чували! — засмяха се всички. Смехът им отекна от невидимата стена на стаята. Крис се прокашля и започна отначало.

— Ами, имало едно време черен замък вдън гори...

И незабавно прикова вниманието на публиката си. Замъкът бе адски подходящо начало. Беше намислил прилична история и щеше да им я разкаже чак до края, да я точи поне петнайсетина минути в тъмната стая. Но пръстчетата на Вивиан бяха като нетърпелив паяк в дланта му и колкото повече напредваше разказът му, толкова по-силно осъзнаваше присъствието ѝ и толкова по-малко мислеше за героите си.

— ... в този черен замък живеела стара вещица...

Устните на Вивиан го целунаха по бузата. Беше като всичките ѝ целувки. Като целувките от времето преди да се открият телата. Телата се откриваха на дванайсет-тринайсетгодишна възраст. Преди това има само сладки устни и сладки целувки. В тези целувки има нещо сладко, което никога вече няма да откриеш, след като някой пъхне тяло под главата ти.

Крис още нямаше тяло. Само лице. И реагира на целувките на Вивиан както всеки друг път. В крайна сметка, това беше забавно и също толкова приятно, колкото яденето, спането и играта. Устните ѝ бяха като пудра захар и нищо друго. През последните четири години, откакто бе на осем, всеки път, щом се срещнеше с Вивиан, а това обикновено ставаше всеки месец, защото тя живееше от другата страна на града, имаше истории за призраци, целувки и пудра захар.

— ... хм, тази вещица в замъка...

Тя го целуна по устните и мигновено срути замъка. Десетина секунди по-късно Крис трябваше да го построи наново.

— ... тази вещица в замъка имала красива млада дъщеря на име Хелга. Хелга живеела в тъмница и злата ѝ стара майка се отнасяла много лошо с нея. Тя била много красива и...

Устните се върнаха. Този път за по-дълго.

— Продължавай де — каза Лио.

— Да, побързай — развълнувана рече Шърли.

— ... О — странно задъхано продължи Крис. — Един ден момичето избягало от тъмницата и се затичало в гората, а вещицата започнала да крещи след него...

Оттам нататък историята се развиваше все по-бавно и блуждаеше в безсмислени, мъгляви и неясни посоки. Вивиан се притискаше към него, целуваше го и оставяше топлия си дъх по бузата му, докато той разказваше със запъване. После тя съвсем бавно и с прекрасното майсторство на архитект започна да изгражда тялото му! Господ беше казал ребра и ето, че имаше ребра. Господ бе казал корем и ето, че имаше корем! Господ беше казал крака и ето, че имаше крака! Господ бе казал нещо друго и ето, че имаше нещо друго!

Почувства се странно толкова внезапно да открие тяло под себе си. В продължение на дванайсет години не беше имал такова. Усещаше го като махало под часовник и сега Вивиан го привеждаше в движение, докосваше го, насочваше го, поклащаше го насам-натам, докато то само не се залюля в шеметни топли дъги под машинарията на главата му. Часовникът вече работеше. Часовникът не може да спре, докато махалото се движи. Часовникът може да е цял, готов, непокътнат и здрав, но докато това махало не бъде приведено в движение, той е само безполезна машинария.

— ... и момичето се затичало в гората...

— Побързай, побързай, Крис! — укори го Лио.

Беше като в историята за онова нещо, което се изкачвало по стълбището стъпало по стъпало. Цяла вечер, тук, сега, в мрака. Но — съвсем различно.

Пръстите на Вивиан сръчно се шмугнаха към токата на колана му, измъкнаха металното езиче и го откопчаха. После се насочиха към първото копче.

После към второто.

Също като в онази стара история. Но в действителност.

— ... та момичето се затичало в гората...

— Вече го каза, Крис — рече Лио.

После към третото копче.

След това се прехвърлиха на четвъртото копче, о, Господи, и сега са на петото, след това...

Същите думи, с които завършваше другата история, съвсем същите две думи, но този път извикани със страст, мислено, безмълвно, безмълвно, само за него!

Двете думи!

Същите две думи, изречени на края на историята за нещото, което се изкачвало по стълбището. Същите две думи накрая!

Гласът на Крис вече не му принадлежеше:

— ... и то се натъкнало на нещо, там имало нещо, имало, хм, както и да е, това, тя... хм, опитало се... хм, някой го преследвал... или... хм, то тичало и стигнало, спускало се и тичало, после то...

Вивиан се притисна към него. Устните ѝ затвориха тази история в гърлото му и не ѝ позволиха да излезе навън. Замъкът за последен път се превърна в развалини сред ослепителни пламъци и на света нямаше нищо друго освен това негово новооткрито тяло и факта, че в тялото на едно момиче се съдържа цялата красота, песни, светлина и топлина на земята. В него се криеше смисълът на всички промени, движения и приспособявания.

Далеч в мрачните спотаени земи долу иззвъня телефон. Чу се съвсем тихо, като глас от забравена тъмница. Иззвъня телефон и Крис не чуваше нищо.

Като че ли Лио и Шърли му отправиха неясни критики. След няколко минути осъзна, че Лио и Шърли несръчно се целуват и нищо друго, просто неловко се опитват да долепят устни. Цареше тишина. Историите бяха разказани и целият космос обгръщаше стаята.

Беше толкова странно. Крис можеше само да лежи и да оставя Вивиан да му разказва всичко с невидима, невероятна пантомима. „През целия ми живот не са ми разказвали такива неща — помисли си той. — Нищо не са ми разказвали. Може би е прекалено хубаво, за да се разкаже, прекалено странно и прекрасно, за да се опише с думи.“

По стълбището се разнесоха стъпки. Този път много бавни, много тъжни. Много бавни и тихи.

— Бързо! — прошепна Вивиан, откъсна се от него и приглади роклята си. Като безрък слепец, Крис припряно започна да се закопчава. — Бързо! — повтори Вивиан.

Тя щракна лампата и светът поразил Крис с нереалността си. Зяпаха го голи стени, широки и безчувствени след мрака, прелестният, мек, подвижен и потаен мрак. И докато стъпките се изкачваха нагоре

по стълбището, четиримата отново тържествено се облегнаха на стената и Вивиан продължи да разказва историята си:

— ... сега е на втория етаж...

Вратата се отвори. На прага застана леля със сълзи на очи. Дори само това бе достатъчно, за да им обясни всичко.

— Току-що се обадох от болницата — каза тя. — Чичо ви Лестър е починал преди няколко минути.

Те останаха неподвижни.

— Най-добре да слезете долу — прибави леля.

Четиримата бавно се изправиха. Крис се чувстваше като пиян, нестабилен и горещ. Изчака леля и другите да излязат навън. И тръгна последен към смълчаната земя на сълзи и тържествено напрегнати лица.

Докато стъпваше на последното стъпало, не можа да не усети странното нещо, което му дойде наум. „О, чичо Лестър, взели са ти тялото, а пък аз си имам мое и не е честно! О, не е честно, защото е толкова хубаво!“

След няколко минути щяха да си идат у дома. Тихата къща щеше да остане разплакана няколко дни, нямаше да включват радиото до края на седмицата, смехът щеше да бликва и да бъде задушаван в зародиш.

Той се разплака.

Майка му го погледна. Чичо Айнър го погледна и още неколцина други също го погледнаха. И Вивиан. И Лио, толкова голям и тържествен.

Крис плачеше и всички го гледаха.

Но само Вивиан знаеше, че плаче от радост, топъл плач на дете, което е открило в тялото си дълбоко заровено съкровище.

— О, Крис — каза майка му и се приближи, за да го успокои. — Недей.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.